

POMÁHEJTE NÁM POMÁHAT

ARCIDIECÉZNÍ
CHARITA
PRAHA

PŘÍLOHA KATOLICKÉHO TÝDENÍKU

TAMTAMY DUNÍ: z nemocnice pražské charity jede doktor

Ostré slunce rozráží ospalé dusno rána, ale Crispus je už od rozbřesku vzhůru. O pár dní dříve domluvil výjezd mobilní ordinace do Najjembe, rybářské vesnice na břehu Viktoriina jezera. Starosta Francis a farář Norbert už v osadě a jejím okolí rozhlásili, že tým zdravotníků z nemocnice sv. Karla Lwagy přijede právě dnes pod velký akátovník.

Crispus vystudoval psychologii a již třetím rokem pracuje v České nemocnici sv. Karla Lwagy, kterou v Ugandě založila Arcidiecézní charita Praha. Má na starosti tým zdravotníků, kteří vyjíždějí jednou týdně mezi pacienty do terénu, a HIV poradenství. Jednou týdně opouští areál nemocnice s autem naloženým laboratorní technikou, léky a zdravotnickým materiálem. On a jeho kolegové prohlíží, testují a konzultují pacienty v jejich vesnici.

Nemocniční pickup se plní cestovními chladničkami a krabicemi s vybavením. „Kde je zase sestra Nakadu? To na ni musíme pokaždé čekat?“ rozhlíží se Crispus netrpělivě. Sestra Nakadu, důstojná dáma ve středním věku, uvážlivě nasedá. Zná ji totiž polovina maminek v kraji, protože má na starosti program prevence přenosu nemoci HIV/AIDS z matky na dítě spolu s celou oblastí mateřského zdraví. Ještě lékař Hamis se dvěma laboranty a můžeme v oblaku prachu vyrazit.

KAM NEMŮŽE PACIENT, TAM MŮŽE LÉKAŘ

Cestou necestou se bavíme s doktorem Hamisem. Dozvídáme se od něj, že bez preventivních služeb, které poskytuje mobilní klinika nemocnice, by se zdravotní stav obyvatel regionu mohl snadno zvrtnout v nekontrolovatelnou epidemii tuberkulózy, černého kašle, tetanu, záškrtu, spalniček nebo obrny u dětí a HIV/AIDS u dospělých. Rozvoj dopravy a možnost cestování ve spojení s podvýživou, špatným zdravotním stavem a imunitou obyvatelstva by pak brzy napomohl rychlému šíření epidemií po celém území Ugandy. Mobilní ordinace české nemocnice je tak důležitou součástí mozaiky podobných služeb, které pokrývají veškeré území státu.

Konečně jsme se dokodrcali do Najjembe. Atmosféra vesničky nijak nenaznačuje, že by se zde dělo něco mimořádného. Čuník se rýpe na smetišti, na zápraží nedalekého

Mobilní ordinace, která vyjíždí pravidelně z České nemocnice sv. Karla Lwagy, pomáhá ročně mnoha tisícům potřebných lidí ze zapadlých venkovských oblastí.

Bez mobilní ordinace by neměli přístup k žádné zdravotní péči. Nemocnici i její mobilní ordinaci v Ugandě provozuje Arcidiecézní charita Praha díky podpoře českých dárců.

Zapojit se do sbírky a pomoci, aby mohla mobilní ordinace pracovat i nadále, lze prostřednictvím poštovní poukázky vložené v této příloze.

obydlí upláceného z hlíny běhají tři slepice a drobtina výskáním jako obvykle projevu je zvědavou radost. Jen ve stínu akátovníku sedí houfek dospělých na vyrovnaných lavicích. Pomohou nám vyložit auto a trpělivě se opět seřadí. Mobilní ordinace může zahájit svou práci.

VIDĚT ZA PRÁH RODINNÉHO DOMU

První na řadu přichází Flavia. Crispus ji dobře zná. Její manžel je HIV pozitivní. Poté kdy byl manžel přijat ve čtvrtém stadiu nemoci HIV/AIDS do nemocnice, se Flavia nechala testovat naší mobilní ordinací. „Samotná doprava do města by byla drahá, proto jsem tam nikdy nejela. Kdybyste nepřijeli, na test bych nikdy nešla,“ říká Flavia. Bohužel její testy dopadly podle očekávání: je pozitivní ve druhém stadiu nemoci. Od zdravotnického týmu pravidelně dostává léky a termín návštěvy na nemocniční HIV/AIDS klinice, kde probíhají konzultace. Její děti naštěstí nemocné nejsou, ale do školy nechodí. Flavia živí rodinu z malého pozemku a školné si nemůže dovolit.

Mezi čekajícími jsou i mladé matky s dětmi. „Představte si jen situaci těchto matek,“ vyzývá přihlížející Lukáš Laube, projektový manažer nemocnice, „v mladém věku se jim narodí dítě, starší generace matek na vesnicích vymřela kvůli nákaze HIV/AIDS a v jejich okolí je jen málo těch, kdo by jim předal zkušenosti. Navíc je zde většina lidí ráda, když ví, že má jídlo aspoň na druhý den. V této situaci už vás vůbec nenapadne, jestli máte stravu dostatečně pestrá, abyste vy nebo vaše děti nestrádali.“ Očkování dětí proti nemoci, které se v Evropě již podařilo vymýtit, je tak potřeba doplnit i školeními matek v přípravě nutričně vyvážených jídel; náhradní výživa a vitaminy od zdravotníků dlouhodobě nestačí. Součástí konzultace představuje též podání léků na odčervení a malárii.

Zástup pacientů se zdá nekonečný, ale zdravotníci svým stabilním tempem pracují i v horkém odpoledni. Nažehlené kalhoty a čistá košile s kravatou lékaře ostře kontrastuje s rozvrzanou židlí, chatrčemi a bídou v okolí. Zdravotníci zůstávají laskaví, pacienti pokojní a trpěliví. S vděčností čekají, až na ně přijde řada. Pracovní den končí, naložit auto a odjet zpátky do civilizované nemocnice se zdá, jako ocitnout se v jiném životě...
(jko, lau)

Adopce na dálku® – Kam jsme došli za 20 let?

V tyto měsíce si budeme připomínat 20 let od doby, kdy poprvé přijela z Indie sestra Marie Goretti, aby nás inspirovala k pomoci, která dostala jméno „Adopce na dálku“. Od té doby se urazil pořádný kus cesty, a to hlavně díky tomu, že tento projekt dlouhodobě podporuje největší počet příznivců a dárců.

Vše to začalo krásnou myšlenkou, že dárce – někdy celá rodina – v naší vlasti umožní studium chudému dítěti v jeho vlasti a v jeho rodině. K milému překvapení všech se projekt rychle šířil – zareagovalo mnoho dobrotivých lidí-dárců, takže bylo možné projekt později rozšířit do jiných států – nejen do Indie – ale rovněž dál do východní Asie, po letech i do Afriky – zde především do Ugandy a Zambie, pak Konga – a nako-

nec také do Běloruska. K zajištění školních poplatků se ihned přidaly další náklady: dárce-sponzoři z ČR dokázali skrze Arcidiecézní charitu Praha zajistit dítěti nejen školu, ale také povinnou školní uniformu (v Indii i Africe velmi běžnou), školní oběd a často ještě další aktivity rozšiřující vzdělání podporovaného dítěte.

KONTROLA JE VEDENA SNAHOU POMÁHAT LÉPE

Od začátku byla také budována síť kontroly, zda je to skutečně tak, jak krásně to na papíře vypadá. Místní sociální pracovníci kontrolují, zda dítě do školy doopravdy chodí, jak pokračuje ve škole a kam v životě bude směřovat dále. Museli řešit i nemoci a úrazy podporovaných dětí, byla snaha jim přispět na léky, pomoci v těžkých situacích v rodině – jak to v životě chodí. Cílem vždy bylo, aby se potomkovi dostala pomoc, kterou skutečně potřebuje!

PODPORUJEME NEJEN DÍTĚ, ALE CELOU RODINU

Vzdělání je úžasný dar, který dostává dítě ve vzdálených zemích díky lásce a obětavosti dárců u nás. Postupem doby se však ukázalo, že tento dar zůstává částečně nevyužitý – snad jako zakopaný poklad na poli – když vzdělání není dostatečně podporováno celou rodinou. Proto se k původní myšlence „podpora dítěte“, přidala podpora celé rodiny: rodiny jsou zvány, aby se zapojovaly do společných činností: často se jedná o vzdělání o zásadách zdravé výživy, pomoc při sepisování různých žádostí či jednání s úřady. Tak se stalo, že byla do projektu vtažena vlastně celá rodina.

Naše práce šla ještě dále: podporovat pouze jednu rodinu by mohlo vzbuzovat u ostatních závist, nebo dokonce vyloučení. Proto se začaly budovat programy, které rozvíjejí celé komunity. Někdy se jedná o mik-

rofinance pro pomoc v podnikání, jindy zase doplacení poloviny něčeho společného (např. šicího stroje nebo pumpy na pitnou vodu atd.). Bez komunity i bez rodiny by bylo dítě, kterému se dostalo vzdělání, jako ve vzduchoprázdnu...

V nejbližších měsících nás čeká další krok: vše, co jsme se jako charita naučili při pomoci dětem, rodinám i celým komunitám, chceme nyní využít pro podporu rodin u nás. Museli jsme se totiž naučit pomáhat tak, abychom člověka neponižovali nebo neodrazovali od vlastní aktivity, abychom nepanovali v rodině a nepřikazovali jí, co má dělat: naše pomoc je vedená láskou a chce podpořit dobro. A rodiny, které takovou láskyplnou pomoc potřebují, jsou i u nás – nejen v Indii nebo Africe...

Uvidíme, jak se nám to podaří. A kdo jde do toho s námi, tomu již nyní děkuji za podporu.

P. VOJTĚCH ELIÁŠ,
prezident ADCH Praha

Aby zdravé rodiny v naší vlasti nevymřely...

Stále častěji zaznívá ve společnosti volání po tom, aby charita rozvíjela programy na podporu potřebných lidí v naší zemi, zvláště dětí ze sociálně slabých rodin.

Zdá se to neuvěřitelné, ale v České republice dnes žije více než 130 tisíc dětí pod hranicí chudoby. Do chudoby se propadají vedle seniorů, lidí s tělesným postižením a nezaměstnaných právě rodiny s více dětmi. Psychiatry Jitka Krausová z pastoračně-terapeutické poradny při Arcibiskupství olomouckém mimo jiné uvádí: „Je u nás zapotřebí nadační fond podporující (i mimoškolní) vzdělávání dětí z chudých rodin, jako je Adoptce na dálku v Bělorusku či jinde. A pak i mnohé rodiny už dnes nedosáhnou na různé akce, jako jsou exercicie, tábory atd.“

PROJEKT ZDRAVÁ RODINA

Arcidiecézní charita Praha právě takový program připravuje a vyzývá ochotné dárce, aby se zapojili. P. Vojtěch Eliáš, prezident Arcidiecézní charity Praha, říká: „Chystáme projekt adresné pomoci normálním rodinám, které žijí mezi námi, ale nacházejí se v tíživé situaci. Zdravá rodina, to je jeden tatínek, jedna maminka a děti. Tatínek nebo maminka mohou sice někdy chybět, protože život je těžký, ale v normální rodině jsou přítomni, i když chybí: to jsem

Arcidiecézní charita Praha cílí na rodiny – zejména na ty ohrožené.
Ilustrační snímek
Aleš Masner

poznal z vyprávění své maminky! Prakticky celé její dětství v padesátých letech 20. století byl tatínek zavřený, protože organizoval Orelskou pouť na Sv. Hostýn, a přesto byl pro rodinu hodnotou, která ovlivňuje i mne. Aby normální rodiny nevyhynuly, chystáme se v novém projektu podporovat vzdělání a zdraví těch rodin (rodičů i dětí)

v naší vlasti, které potřebují pomoc, aby zůstaly normální.“

Nový program na podporu rodin s více dětmi je stejně jako Adoptce na dálku® postavena na solidaritě mezi lidmi a adresné pomoci. Dárci mohou přispívat na konto Arcidiecézní charity Praha. Jejich finanční pomoc se pak prostřednictvím charity dostane přímo

**Podpořte nový projekt
Arcidiecézní
charity Praha**

**ZDRAVÁ
RODINA**

Přispějte libovolnou částkou na

č. ú. 749011/5500

variabilní symbol 3300

Váš finanční dar zaslaný na konto projektu Normální rodina podpoří potřebné vícečetné rodiny v naší zemi, které nemohou z finančních důvodů poskytnout dětem možnost účastnit se mimoškolních aktivit, navštěvovat základní uměleckou školu či rozvíjet svůj talent v jiné oblasti. Rodinám pomůžete také s výdaji na léky či léčení, které si nemohou dovolat a které nehradí zdravotní pojišťovny.

POMÁHEJTE nám POMÁHAT

KDE A JAK POMÁHAJÍ PROJEKTY CHARITY RODINÁM?

Pomoc rodinám je jednou z priorit Arcidiecézní charity Praha. Věnuje se jí hned v několika různých projektech. Zeptali jsme se lidí, kteří se v nich angažují: Jak konkrétně vaše práce pomáhá potřebným rodinám?

**PAVLA NĚMCOVÁ,
sociální terapeutka,
podpora rodičovských kompetencí
osamělých matek v azylových domech
Arcidiecézní charity Praha**

Naše práce je zaměřena na podporu matek a dětí v azylových domech Arcidiecézní charity Praha. Maminky, které vyhledávají pomoc charity, mají obvykle ze svého mládí z rodiny negativní pocity a ne moc dobré zkušenosti. Je tedy zpočátku velmi důležité navázat s nimi důvěru a podpořit jejich zájem o společnou práci ve prospěch rodiny. Věnuji se jim jak formou společných přednášek a sezení, tak individuálně. Zaměřuji se na oblast zdravotní péče o dítě (příprava na porod a poporodní péče, poskytnutí první pomoci dítěti, základy zdravotní péče), stanovení režimu dne dětí, výživy, všestranného rozvoje osobnosti dítěte, podpory sebedůvěry a výchovných problémů. Za nejdůležitější považuji budování

**SVĚTLANA PORCHE,
vedoucí projektu Magdala,
asistovaná setkávání rodičů s dětmi**

Projekt Magdala poskytuje službu asistovaných setkání rodičů s dítětem. Tato služba pomáhá převážně rodinám, které se setkaly s násilím v jakékoli jeho podobě. Asistované setkávání je užitečné tam, kde násilí či neshody rodičů narušily vzájemné vztahy mezi rodiči natolik, že spolu nedokážou běžným způsobem komunikovat a domlouvat se o potřebách svého dítěte nebo dětí. Služba je postavena na úsilí ochránit práva dítěte a zajistit jeho zájem i v situaci, kdy je stabilita rodiny vážně narušena nebo již zcela zničena. Legislativně vychází z práva dítěte na oba rodiče. Dítě či sourozenci se mají možnost setkat s rodičem, od kterého byly odděleny a který má zájem s nimi nadále rozvíjet vzájemný vztah. Služba může být poskytnuta i prarodičům. Setkání se uskutečňuje v chráněných podmínkách prostor poradny Magdala a jsou mu po celou dobu přítomni odborní pracovníci. Služba přispí-

vá k zachování vztahu dítěte s oběma rodiči či prarodiči a současně podporuje takové chování rodičů či prarodičů, které by bylo co nejšetrnější vůči dítěti v době problematické rodinné situace.

**KRISTINA MEZEREKOVÁ,
vedoucí projektové sekce Centra
zahraniční spolupráce
Adopce na dálku® a navazujících
komunitních programů**

Podpora rodin je součástí i našich rozvojových projektů. Pro správný rozvoj dítěte je totiž nezbytná práce s jeho rodinou a také s komunitou, kde vyrůstá. Usmoňujeme drobné podnikání žen i mužů podporou svépomocných skupinek, poskytováním půjček, vytvářením pracovních příležitostí či školeními. Pro dospělé, kteří neměli dříve přístup ke vzdělání, pořádáme kurzy základů gramotnosti. Organizujeme osvětová setkání v komunitách, během nichž účastníky seznamujeme s různými tématy (hygiena, práva dětí, zdravotní prevence atd.). Velký důraz klademe také na péči o zdravé matek a novorozenců. Zkrátka se snažíme reagovat na potřeby komunit, kde působíme, abychom podpořili jejich důstojnou budoucnost.

**DANIELA LALOUČKOVÁ,
ředitelka Farní charity Vlašim,
Tříkrálová sbírka**

Naše farní charita se zaměřuje především na seniory a lidi se zdravotním postižením, přesto se snažíme pomáhat i jiným skupinám. Díky výtežku z Tříkrálové sbírky, kterou v našem městě organizujeme, pomáháme konkrétním potřebným rodinám v našem okolí. Podpořili jsme několik rodin s mentálně postiženým dítětem. Poskytli jsme jim finanční příspěvek na dopravu do 40 km vzdáleného denního stacionáře. Podpořili jsme také rodinu s dvanácti dětmi, která se dostala do situace, kdy jí hrozilo odpojení od elektrické sítě. Dále pěstounskou rodinu, která se ocitla v psychosociální krizi kvůli své ochotě pečovat o problematické dítě. Spolupracujeme též s diakonií, která ve Vlašimi provozuje Azylový dům pro matky s dětmi. Jeho klientkám jsme pomohli překlenout nouzovou situaci spojenou s problémovým vyplácením sociálních dávek na počátku roku. Uspořádali jsme pro ně sbírku potravin a jedné z nich poskytli příspěvek na uhrazení pobytu. V neposlední řadě jsme těmto maminkám zakoupili dvě dětské postýlky a našli dárce, kteří darovali kočárek a postýlku pro novorozené miminko. (lom, red)

Školky nestačí? Pojdme na to jinak!

Čtenář nemusí být ani ze středních Čech, které jsou tímto jevem snad nejpostiženější, aby si ve svém okolí nevšiml: školky jsou přeplněné a zejména v okolí městských aglomerací v lepším případě praskají ve švech, v horším pak nestačí. Proč? Silné ročníky tzv. „Husákových dětí“ přivádějí na svět své potomky.

Obce překotně budují školky, investují a zadlužují se, přičemž namnoze jsou kapacity stále nedostatečné. A přitom by stačilo velmi málo, aby se situace rychle a bez finanční zátěže pro obce i stát vyřešila: vláda by musela projednat a schválit legislativu, za kterou léta lobbují pro-rodinné organizace v Česku. Zákon by umožnil tzv. vzájemnou rodičovskou výpomoc a zřizování miniskolek neboli dětských skupin.

PADLA VLÁDA, PADL ZÁKON

„Mluví se o tom už od roku 2008. Tehdy však brzy padla vláda a pro-rodinný balí-

ček, který tento zákon obsahoval, spadl i s ní pod stůl,“ vysvětluje Milada Vernerová z Farní charity Starý Knín, která patří mezi ty organizace, které se snaží zákon z pod stolu opět zdvihnout. Dobrou zprávou je, že jsou relativně úspěšné: legislativní proces se opět rozběhl a zákon leží znovu na vládě.

„Celé je to založené na názoru, že dětem je lépe u maminky a že nebudou ve velkém kolektivu, ale v malé skupině. Nejvíce se nám proto líbila myšlenka vzájemné rodičovské pomoci,“ vysvětluje Lukáš Tomko z knínské charity a dodává: „To by maminka ve farnosti pomáhala několika dalším s hlídáním dětí za nějakou úplatu. Původním záměrem bylo, aby tyto služby byly osvobozené od daní, sociálního a zdravotního pojištění. To bohužel neprošlo, stejně jako celá vzájemná rodičovská výpomoc,“ stýská si Tomko. Naděje však umírá poslední. „Společně s Národním centrem pro rodinu máme oslovené i poslance, kteří by byli ochotni tuhle

myšlenku včlenit jako poslanecký návrh,“ doplňuje Milada Vernerová.

LEPŠÍ NĚCO NEŽLI NIC

Co tedy v zákoně, který připravuje ministerstvo práce, zbylo? Tak zvané dětské skupiny. „Dětské skupiny jsou různé velké do 6 dětí a 7 až 24 dětí. Je to taková neformálnější školka. Čím menší skupina, tím menší jsou nároky na počet pečujících osob, tím menší jsou nároky i na hygienické zázemí. Pečující osoby musejí mít pedagogické, zdravotní nebo sociální vzdělání nebo speciální kurz. Samozřejmě musí být kvalitní zázemí i příslušné pojištění,“ objasňuje Lukáš Tomko. Pravdou je, že individuální péče o děti už v Čechách funguje. „Existují soukromé školky a agentury, které se tím živí, ale pro většinu rodin, zvláště těch početnějších, jsou finančně nedostupné,“ podotýká Milada Vernerová. Dětská skupina by naproti tomu musela zůstat striktně nezisková. Zřídil by ji

mohli obec, nezisková organizace nebo zaměstnavatel pro své zaměstnance. „Je to velmi flexibilní forma a pro stát relativně levná. Do školek, kolektivních zařízení, putují peníze od obce, tedy zřizovatele, i ze státního rozpočtu, dětská skupina by byla plně v režii zřizovatele a rodičů,“ vypočítává výhody dětských skupin Milada Vernerová.

NA NIC NEČKAJÍ

V Kníně však i přes zdlouhavý legislativní proces nezhářejí: získali z Evropské unie peníze na projekt. V jeho rámci chtějí vyvolat veřejnou debatu, tlak na politiky, aby se touto problematikou intenzivněji zabývali, a také jezdí na zkušenou do zahraničí a snaží se ty nejlepší nápady importovat. V neposlední řadě už pracují na speciálním manuálu pro rodiče i zřizovatele o této formě péče o děti, který poradí, jak takovou „miniskolku“ zřídit, jakou by měla mít náplň, jak ji vést a provozovat. (mach)

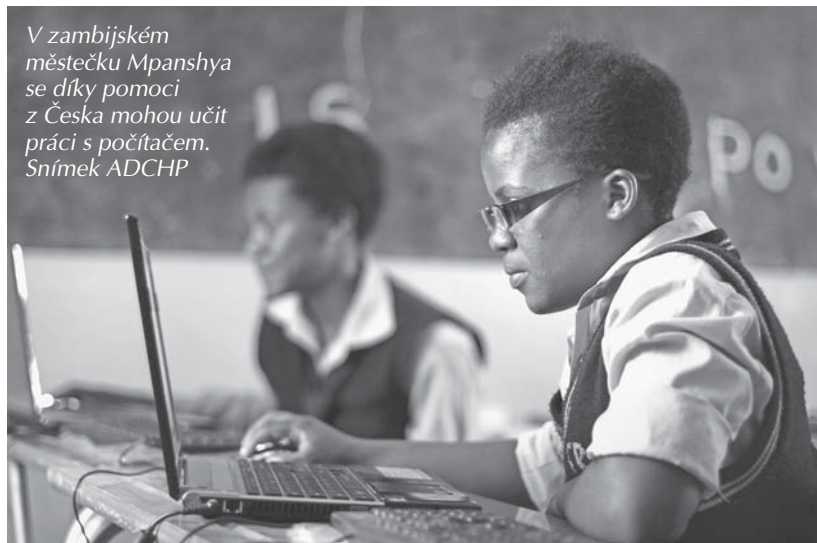
Mpanshya, malé městečko uprostřed zambijské buše, se letos díky dvěma projektům Charity Praha dostala do centra dění v širokém okolí. Již od října zde na místní základní škole Mpanshya Basic funguje počítačová učebna, kde se pořádají kurzy výpočetní techniky nejen pro žáky a studenty, ale i pro zájemce z místní komunity, a ve druhé polovině listopadu bude zprovozněna nedávno dostavená pekárna.

JEDINÁ PEKÁRNA V OKRUHU 150 KM

První pekárnu v okruhu 150 kilometrů začali místní dělníci stavět letos v červenci. Nadšení, které v Mpanshye plánovaná pekárna vyvolala, umožnilo do projektu zapojit celou komunitu, když místní dodali cihly, písek a šterk na stavbu. Přímo z městečka pochází také samotný pekař Titus Mwale, který před několika týdny úspěšně dokončil tříměsíční pekařský kurz v hlavním městě Lusace. „Naučil se péct světlý i tmavý chléb. Zkoušel jsem jeho výrobky a jsou velmi chutné,“ hodnotí pečivo budoucího mpanshyského pekaře pracovník Charity Praha Aleš Vacek, který má společně se zambijským týmem projekt na starosti.

ČERSTVÝ CHLÉB ZAVONÍ UŽ NA VÁNOČNÍCH STOLECH

Na konci listopadu začne pan Mwale prodávat své výrobky z bílé i tmavé mouky. Nejprve budou klienti docházet přímo do pe-

V zambijském městečku Mpanshya se díky pomoci z Česka mohou učit práci s počítačem. Snímek ADCHP

kárny, protože obchůdek na místním tržišti bude dokončen až po novém roce. Potom bude pekař dovážet pečivo na kole s vozíkem přímo do obchůdku na tržišti. „O klienty jistě nouze nebude, protože v okolí pekárny i tržiště fungují školy, zdravotnická zařízení a kanceláře mnoha místních firem a organizací. Navíc je v období před velkými svátky, tedy např. před Vánoci, vždy po čerstvém pečivu velká poptávka,“ vysvětluje Titus

Mwale. Zisky z prodeje pekářenských výrobků navíc umožní poskytovat drobné půjčky těm nejpotřebnějším a pečovat o sirotky či jinak ohrožené děti v komunitě.

NEJEN CHLEBEM JE ČLOVĚK ŽIV

Charita Praha si je vědoma, že mít plné břicho nestačí, a proto v základní škole Mpanshya Basic zřídila díky finanční podpoře v rámci vládního programu zahranič-

ní rozvojové spolupráce počítačovou učebnu poháněnou energií ze solárních panelů. V učebně se na přelomu září a října konal dvoutýdenní kurz výpočetní techniky. „Zúčastnilo se ho nejen třicet dětí z místní školy, ale po večerech byli proškoleni i zájemci z řad učitelů. Je však potřeba říci, že dětem šlo seznamování s počítačem o poznání rychleji,“ uzavírá Aleš Vacek.

PEKÁRNA ANI POČÍTAČOVÁ UČEBNA NEMAJÍ V MÍSTĚ KONKURENCI

Nyní mají počítačovou učebnu na starost dva místní, českými lektory proškolení, učitelé, Matjes Sheeba a Mores Musa Mwale. Přes den se v učebně vzdělávají žáci Mpanshya Basic a po večerech ji využívají také ostatní zájemci z komunity. Drobný poplatek, který uživatelé platí za možnost práce na počítači, připojení k internetu, kopírování a tisk, umožňuje zajistit údržbu a chod počítačové učebny i do budoucna. „Stejně jako pekárna je zatím počítačová učebna s připojením k internetu v místě jedinečná, další se totiž nachází až ve městech Chongwe a Luangwa, které jsou vzdáleny více než 300 km,“ hrdě doplňuje ředitel Mpanshya Basic Bornface Ngoma. Díky technologickému pokroku se jistě brzy situace změní, zatím je však jedno malé středozambijské městečko výjimečné tím, že zde nasýtí tělo i ducha. (kme)

STARÁ BOLESLAV MÁ NOVÉ CENTRUM SOCIÁLNÍ POMOCI

Ochutnat pravou bezdomoveckou polévku mohl minulý pondělí každý, kdo se zúčastnil slavnostního otevření Nízkoprahového centra ve Staré Boleslavi. To od nyní nabízí své služby všem sociálně potřebným občanům, především pak zdejšími bezdomovci.

„Pomoc spolu s milujícím lidským srdcem, to je to, co sem chce charita přinést,“ říká v úvodním projevu prezident Arcidiecézní charity Praha P. Vojtěch Eliáš. Desítky přihlížejících jeho slovům pozorně naslouchají. Všichni jsou zvědaví, jak si arcidiecézní charita – městem pověřený provozovatel Nízkoprahového centra – poradí s narůstající komunitou zdejších bezdomovců. Ti se scházejí před nedalekým supermarketem a jedním z úkolů charity je přitáhnout jejich pozornost právě k nově zřízenému centru.

Nabídku pro ně nový provozovatel přichystal lákavou. „Každý den večer zde budou řádové sestry Společnosti Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul, které se bezdomovcům budou věnovat. Každý, kdo bude potřebovat, se tu nají a navíc je součástí zařízení šatník, takže klienti se tu budou moci rovněž převléknout,“ představuje služby Nízkoprahového centra zástupce charity Stanislav Fiala a dodává: „Působit tu bude i naše zaměstnankyně, která bude k dispozici každému, kdo přijde s nějakým problémem. Neznamená to, že snad každý problém hned vyřeší, ale přinejmenším by dotyčnému člověku měla poradit, kam by se měl se svým

Otevírání Nízkoprahového centra ve Staré Boleslavi. P. Vojtěch Eliáš, prezident Arcidiecézní charity Praha (vlevo) a farář P. Michal Procházka při slavnosti. Snímek autor

problémem obrátit.“ Výhledově by navíc podle jeho slov mohla být součástí centra i noclehárna. „Bylo by to ideální, ale v tuto chvíli jsme limitováni prostorovými možnostmi zařízení,“ říká Stanislav Fiala.

O tom, jak velká klientela bude nakonec služeb centra využívat, zatím však ani on představu nemá. Rozhodně se ale nebojí, že by se do Staré Boleslavi začali stahovat bezdomovci z okolních obcí. „Myslím, že služby, které zde chceme nabízet, nepředstavují takový motivační faktor, který by k nám přitahoval bezdomovce z okolí,“ brání se rezolutně Stanislav Fiala.

Na prostranství před centrem se o přítomné diváky starají zaměstnanci charity. Zatímco jedni hrají na kytary a zpívají, další rozlévají přítomným polévku. Teplá polévka přijde v chladném listopadovém počasí každému vhod. Pracovníci okolních firem sledují vše se zájmem. Z nových sousedů strach nemají. Naopak. Vědí, že služba, kterou charita nabízí, je potřebná. „Kdepak. Obavy nemáme. Naše firma se také věnuje sociální práci, takže pro tento projekt máme pochopení,“ ujišťuje zástupkyně jedné ze sousedních firem Vendula Zajíčková.

(pri)

Arcidiecézní charita Praha vás srdečně zve na

TŘÍKRÁLOVÝ BENEFIČNÍ KONCERT

ve Stavovském divadle v Praze 1

9. ledna 2013

Josef Suk: Smyčcová serenáda

Joseph Haydn: Koncert pro trubku a orchestr

Rezervace vstupenek přijímáme na adrese koncert@praha.charita.cz.

Strach z negativních reakcí nemám

Hlavní zásluhu na zřízení Nízkoprahového centra ve Staré Boleslavi má Městský úřad Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, který Arcidiecézní charitě Praha poskytl potřebné prostory. Proč se tak představitelé města rozhodli? Hovořili jsme s místostarostkou NINOU NOVÁKOVOU.

Jak a kdy se zrodil nápad zřídit ve Staré Boleslavi Nízkoprahové centrum?

Během loňské zimy, která byla velice tuhá. V takovémto počasí jsou bezdomovci přímo ohroženi na životě. Nejprve jsme se rozhodli řešit situaci tří nejohroženějších bezdomovců, jimž opravdu hrozilo, že zmrznou, a tak jsme jim zaplatili ubytovnu. Přitom jsme si uvědomili, že je docela ostuda, když

sedmnáctitisícové město nedokáže takovouto situaci systémově řešit, a došli jsme k závěru, že zřídit v našem městě Nízkoprahové centrum je nezbytné.

Proč jste pro provozování Nízkoprahového centra zvolili Arcidiecézní charitu Praha?

Mají zkušenosti s provozováním takového zařízení. Mnohem rychlejší než vybudovat novou instituci je pověřit tímto úkolem již zavedené zařízení, které si tu zřídí pobočku a bude okamžitě umět potřebným lidem pomoci.

Jakým způsobem může město tomuto zařízení do budoucna pomoci?

Lidé bez domova nechtějí chodit na úřady, takže například pro naši terénní pracovníci se díky tomuto zařízení otevírá možnost

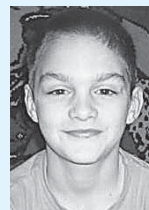
se s nimi scházet takřkajíc „na jejich půdě“ a zde s nimi pracovat. Pomoci můžeme ale i apelem na občany, aby si navykli přinést do tohoto zařízení přebytky věcí, které už nepotřebují. Ale to nejdůležitější, co město mohlo v této záležitosti udělat, bylo právě to, že jsme vyčlenili prostor, kde se tato pomoc může realizovat.

Nemáte obavy z negativních reakcí od místních obyvatel?

Umím si představit, že jistě budou lidé, kterým se takové zařízení nebude zamlouvat. Bezdomovci jsou zkrátka realita a cestou není zahnat je někam, kde nebudou na očích. Nemoc také nevyléčíte tím, když se budete tvářit, že neexistuje. A pokud jde o obavy z případné kriminality, nemám je už z toho důvodu, že hned vedle Nízkoprahového centra sídlí městská policie. (pri)

CHARITNÍ TÁBOR

Charita pořádá tradičně pobyty v ČR pro běloruské děti z programu Adopce na dálku®. Letos v létě navíc (vedle klasického pobytu v ČR, který také proběhl) uspořádala pro běloruské děti ze sociálně potřebných rodin letní tábor v běloruském městečku Sopočkino v turisticky atraktivní oblasti nedaleko hranic s Polskem. V Bělorusku nejsou tábory, jak je známe u nás, obvyklé. Jak se dětem tábor líbil?

PAVEL KRUPKO

Tábor byl velmi zajímavý! Moc se mi líbilo, jak nás ráno zburovali s tím, že jsme zaspali, a nakonec se ukázalo, že to byl vtip! Tak se mi líbily všechny soutěže a večerní programy (bez výjimky), diskotéky! Jednou jsme dokonce volili miss tábora.

Bavilo mě taky vymýšlet scénky pro pobavení kamarádů a účastnit se jich.

ALEXEJ LEŠUNOV

Nejlepší na celém táboře byli vedoucí, kamarádi, soutěže, hry, zpívání s kytarou, zoo, koncerty, plavba parníkem po Augustovském kanálu a spousta dalšího. Jen se mi trochu stýskalo po sourozencích.

JEKATĚRINA RABKOVSKAJA

Nejradši vzpomínám na „Den smíchu“ a na celý program. Nejvíce se mi líbili vedoucí a to, že jsem se seznámila se spoustou nových kamarádů. Jen bych chtěla vzkázat organizátorům: Bylo to krátké, tábor měl být určitě delší.

VIKTORIA DĚVJATOVSKAJA

Přála bych si, aby každé moje prázdniny byly takové jako ty letošní. Tábor byl pro mě nezapomenutelný. Nejvíce se mi líbily výlety po okolí. A tábor byl v nádherném místě! Příští rok bych moc ráda jela znovu, pokud bude příležitost.

ROSANA BRENUCH

Moc – moc – moc se mi na táboře líbilo! Nedokážu říct, která část programu mě bavila nejvíce. Líbilo se mi úplně všechno. Měli jsme skvělé vedoucí, líbil se mi i dům, ve kterém jsme bydleli, i okolí a výlet parníkem. Všechno bylo zajímavé a neobvyklé. (lom, red)

Proč pomáhají prostřednictvím charity?

Jsou vidět a bezmála každý je zná. Mají blízkou zkušenost s rozvojovými zeměmi – každý, kdo vidí situaci na vlastní oči, nemůže nepomáhat. Oslovili jsme právě je, aby se o svou zkušenost podělili.

VĚRA MARTINOVÁ, zpěvačka

V loňském roce jsem byla oslovena Arcidiecézní charitou Praha, abych uspořádala koncert pro podporu Adoptce na dálku. Tento projekt mě velmi zaujal, stala jsem se nejprve čestnou patronkou dnes jedenáctileté holčičky Kleopatry ze Zambie. Chtěla by se stát učitelkou – a tak dál šířit vzdělání v této chudé zemi. Podporuji ji i nadále, protože bez finanční pomoci by její studium nebylo možné. Byla jsem loni v Keni, navštívila i školu místní masajské komunity a viděla jsem, jak jsou děti lačné po základních pomůckách, které jsou u nás samozřejmostí – tužky, sešity, pastelky. A to je Keňa turisty vyhledávanou destinací, tudíž

ani chudoba zde není tak velká jako v jiných afrických zemích. Doufám, že s mojí podporou se Kleopatře splní její sen a mně to přinese hezky u srdce.

NELA BOUDOVÁ, herečka

Před pár lety jsem navštívila Indii. V jedné menší vesnici se na mě vrhla horda dětí v potrhanych uniformách. Chtěly po mně propisky a tužky do školy. I na téhle situaci jsem si uvědomila, že to, co je pro jednoho věc každodenní potřeby, může být pro druhého vzácnost. Vždycky jsem cítila vděčnost, že se mám tak dobře a můžu svůj čas věnovat i jiným činnostem než materiálním. A tak když jsem se dozvěděla, že mohu změnit život jednoho dítěte za cenu lepších šatů, připadalo mi to neuvěřitelné. Mám již druhé indické dítě a doufám, že vzdělání mu pomůže alespoň zčásti změnit životní podmínky. V pražskou Arcidiecézní charitu mám absolutní důvěru a vážím si práce všech, kteří v ní pracují.

FILIP RENC, režisér

Již několik let podporuji finanční drobností chlapce Viviena z Indie. Pro mě malý peníz, pro něj podpora studia a vzdělávání na celý rok. Je to pro mne lidská povinnost i radost z toho, že můžu někomu na druhém konci světa pomoci či ho podpořit. Několikrát jsem navštívil Indii, kde si vážím každé misky s rýží nebo čistého trička.

Místo jednoho nákupu v supermarketu bychom všichni mohli nějakou částku poslat dítěti z chudé rodiny v rozvojové zemi. Je jich mnoho, kteří uvítají naši skromnou pomoc, protože oni nemají nic.

Ale když jim pomůžeme se vzdělat, třeba si jednou do toho supermarketu budou moci zajít taky. Adoptce na dálku Arcidiecézní charity v Praze dělá výbornou a užitečnou práci.

Občas si zkrátka musíme uvědomit, že na této planetě nežijeme sami a že si musíme pomáhat. Však ono se nám to zase vrátí jinak a jindy. (lom, red)

Adopce na dálku®

Již od roku 1993 podporujeme nejchudší děti ve vzdělávání. Šanci na lepší budoucnost dostalo více než 30 tisíc školáků. Další na vaši podporu čekají.

POMÁHEJTE nám POMÁHAT!

ARCIDIECÉZNÍ CHARITA PRAHA
Tel.: 224 246 519, 224 246 573
E-mail: adopcenadalku@praha.charita.cz

www.praha.charita.cz

Když se našel dárce, skákaly jsme radostí

Adopce na dálku® Arcidiecézní charity Praha mění životy tisíců mladých lidí v Indii

Pro někoho je úspěchem výuční list, jiný aspiruje na vysokoškolské vzdělání. Spousta dětí dostává šanci splnit si své sny díky Arcidiecézní charitě Praha a podpoře českých dárců. Téměř 20 let pomáhají čeští dárce ve vzdělávání potřebným dětem z Indie. Program Adoptce na dálku® Arcidiecézní charity Praha podpořil již více než 19 tisíc školáků v této zemi.

„Jmenuji se Joshna. Už rok pracuji jako učitelka na základní škole v Bidaru. Svěho cíle jsem dosáhla díky finanční pomoci z Česka, ale nebylo to snadné,“ říká dvaadvacetiletá dívka, která prošla těžkými životními zkouškami.

Joshna a její starší sestra Priya vstoupily do programu Adoptce na dálku® v roce 2004. Velkou zásluhu na tom má jejich teta, která byla přesvědčena o inteligenci dívek. O podporu tenkrát požádala karmelitánku Christine, koordinátorku programu. Sestra vzpomíná: „Otec Joshny byl alkoholik. Její matka se sama starala o pět dětí. Nemohla se spoléhat na peníze nebo pomoc od manžela či rodiny. Vše, co muž vydělal, utratil za alkohol. Občas místo mzdy dostal flašku. Pak si celý svůj hněv a frustraci vybíjel na rodině. Bil a zstrašoval ženu i děti.“

Kvůli nedostatku financí musely Joshna i Priya přerušit střední školu a pracovat. Program Adoptce na dálku® jim umožnil návrat. „Hned po registraci do programu jsme se vypravily na nákupy. Maminka nám koupila sešity, školní pomůcky, školní uniformy a bo-

Být učitelkou. Touha mnoha indických dívek. Můžeme jim pomoci.

Ilustrační snímek ADCHP

ty. Od všeho jsme pečlivě schovávaly účty, aby nám mohly být proplaceny,“ říká Joshna a pokračuje: „Bála jsem se, že nám účty neproplatí a my budeme muset všechno odnést zpátky do obchodů. Když se našel dárce, skákaly jsme radostí. Pamatuji si, jak jsme s Priou psaly své první dopisy pro naše nové

přátele v České republice. Priya už psala anglicky sama a opravovala mi chyby,“ směje se Joshna.

Sestry byly jak nerozlučné kamarádky. Vážná nemoc však jejich cesty rozdělila. Krátce po nástupu na vysokou školu onemocněla Priya zápallem mozkových blan a zemře-

la v nemocnici v Mangalore. Joshně se ještě dnes, šest let poté, nemluví o tragédii lehké: „Priya byla nejstarší ze všech sourozenců a v jistém smyslu byla hlavou rodiny. Byla chytrá, ambiciózní, pracovitá a jistě by dosáhla dobré kariéry. Cítila se za nás, mladší sourozence zodpovědná. Chtěla, abychom už netr-pěli. Měla pro nás naplánovaný krásný život.“

Rodinu ztráta dcery hluboce zasáhla. Otce přemohl žal a pocit viny natolik, že přestal jíst. Zemřel 10 dní po úmrtí dcery. „Celá rodina se ocitla v kritické situaci. Neměl se o ně kdo postarat,“ říká sestra Christine, „snažili jsme se jim pomoci najít nejrozumnější řešení.“ Joshna mobilizovala svou vnitřní sílu a odhodlání. Rozhodla se jít cestou své sestry. Stejně jako ona získá vzdělání, dobré zaměstnání, a bude tak moci pomáhat své rodině. Střední školu absolvovala jako nejlepší studentka. Odborná nástavba jí otevřela dveře na vysokou školu. Učila se tak dobře, že získala státní stipendium. „Přišlo právě včas. Sice jsem pořád měla podporu svých přátel z České republiky, ale potřebovali jsme víc peněz na vzdělání mých sourozenců. Pokud bych neobdržela stipendium, museli bychom já nebo mí sourozenci zase odejít ze školy do práce,“ říká s vděčností Joshna.

Dnes pracuje Joshna jako učitelka na druhém stupni základní školy. Její sen se splnil. Díky tomu mohou studovat její sourozenci. Matka se nemusí bát o jejich budoucnost. A Joshnu čeká další životní etapa, v prosinci se bude vdávat! (woj, lom)

YES, WE CAN! ANO, MŮŽEME!

CHRISTINE IKEE, vedoucí programu Adoptce na dálku® v Ugandě. Vystudovala sociologii. Třináct let se zabývala řízením a plánovacím projektem se specializací na dětská práva a ochranu. Je vdaná a má čtyři děti.

■ **Program Adoptce na dálku® v Ugandě řídíte od září 2011, tedy již déle než rok. Jak zde vnímáte činnost Arcidiecézní charity Praha?**

Pracujeme s nejzranitelnějšími dětmi a při každé monitorovací cestě ve školách a komunitách osobně vidím, kolik dětí by jinak dlouhodobě zůstávalo doma bez podpory našich dárců. Navíc věřím, že vzdělání, které děti získávají, nepomůže osobně pouze jim, ale také jejich sourozencům, rodinám a komunitám, z nichž pocházejí, protože budou schopni nalézt si lepší práci.

Další hledisko je zdraví. Jako organizace jsme schopni pokrýt většinu zdravotních ná-

kladů podporovaných dětí. Navíc prostřednictvím sociálního fondu můžeme případně hradit chronickou péči. Máme tu nyní případ holčičky Belindy, kterou rodiče před rokem opustili a ponechali v nemocnici sv. Karla Lwagy s těžkými vředy na nohou. Z fondu jí byla uhrazena operace, díky níž o nohy nepřišla. Nyní již chodí do školy a roste z ní zdravá mladá dáma.

Také si velmi cením podpory, kterou Arcidiecézní charita Praha poskytuje formou budování kapacit zaměstnanců: naši sociální pracovníci velmi oceňují měsíční workshopy na témata práva žen a dětí, výživy, vody nebo hygieny. Jejich profesní kvality se stále zvyšují, a oni tak mohou získané znalosti šířit v komunitách, kde pracují.

■ **Se kterými potížemi se v současnosti potýkáte?**

Někteří rodiče se zapojují s chutí změnit život svých dětí, ale jiní záměrně zane-

dbávají jejich základní potřeby. Naše organizace tady nebude navždy, takže musíme připravit rodiče na to, aby byli schopni samostatně plně řídit svůj život bez vnější podpory.

■ **Znám jednu z vašich oblíbených frází: Yes, we can! (Ano, dokážeme to!) Povzbuzujete jí děti, kdykoliv jedete na monitorovací návštěvu škol...**

(Smích). Děti v Ugandě tradičně v tichosti naslouchají, když jsou starší okolo. Jsou umlčovány, jejich sebedůvěra podkopávána, přesto mají brilantní nápady. Díky aktivitám na podporu práv dětí se to mění. Takže když používám tento slogan, říkám těmto dětem, že bez ohledu na to, kdo jste a odkud pocházíte, můžete v životě něco dokázat.

■ **Jak mohou dárce přispět k tomu, aby program fungoval lépe?**

Komunikovat s dětmi. Máme různé kultury a životní styl, takže pokud budou dopisy dárců edukačnější, informativnější a zábavnější, mohou samy motivovat dítě k pilnější práci. Například jedno z dětí se chtělo stát lékařem, ale nebylo přijato na univerzitu. Dárce je však lékárník a student si z něj vzal příklad – nyní také studuje farmacii.

Nezřídka také diskutujeme téma dárců. Často přináší slzy radosti těm, kdo je dostávají, ale také slzy smutku na tvářích těch, co nic nedostanou. Z mého pohledu je nejlepší poskytnout další pomoc prostřednictvím sociálního fondu.

Chtěla bych upřímně vyjádřit díky našim drahým dárcům za podporu, kterou Arcidiecézní charitě Praha dávají. Všichni si zaslouží uznání za své dlouhotrvající odhodlání.

EDIT SZÉNÁSSY,
pracovnice Arcidiecézní charity Praha
v Ugandě